

Тактика на Сатаната

ВСЯВАНЕ НА СТРАХ

Близостта на вярващите към Аллах формира един морален щит срещу сатаната. Отдадеността пред Аллах, Неговото възпоменаване, знанието, че всяко едно събитие по земята е под Негов контрол и насочването към Него осигуряват на вярващите една важна нравствена сила. Сатаната постоянно прави опити, с които да намали тази нравствена сила на вярващите. Един от тези начини е да всява на човека друг „страх“ освен богобоязънта.

Има една важна причина поради, която сатаната да използва това оръжие. Страхът може да стане причина човек да загуби своя разсъдък, да прекрати връзката му с Аллах и да стане причина за изчезване на неговото покорство. За един вярващ, който съхранява своята искреност, не може да става и дума за това. Сатаната въздейства единствено на тези, които имат болна душа, които нехаят, които временно или напълно са изгубили разума си. В един аят от Корана е съобщено, че човек трябва да се бои единствено от Аллах, така:

„Именно сатаната плаши със своите приближени. Но не се страхувайте от тях, а се страхувайте от Мен един, ако сте вярващи!” (Сура Ал-Имран, 175)

За вярващите Земята е едно временно място за живот, където живеят обвързани към една съдба. **И единственият, от който се боят, е единственият владетел на този свят и съдбата – Аллах.**

Невярващите от друга страна смятат, че света е безконтролно място, където се намират независими едни от други събития и хора. Сатаната лесно всява страх в сърцата на тези хора по една или друга причина. Вече всяко едно събитие, срещу което се изправят, според тях е мистерия с неизвестен край. От страх от смъртта, от бедността и страх за бъдещето си се привързват силно към безброй много идоли, вместо към Аллах.

Внушението на „страх“ на сатаната има сила и над хората, които живеят сред вярващите, но носят болест в сърцата си. Когато се изправят пред някаква трудност по пътя на Аллах този страх, който ги е обсебил, спомага за излизане най-вече на неханието, в което се намират. Например в Корана се съобщава за една група, над която страха надделял по време на горещата битка, така:

„Вярващите казват: „Да бе низпослана сура [за сражение]!” А щом бъде низпослана неотменима сура и в нея се споменава за сражение, виждаш как онези, в чиито сърца има болест, те гледат с поглед на изпаднал в несвят пред смъртта...” (Сура Мухаммад, 20)

Уповаващия се човек напълно се отдава на Аллах и своята съдба. Напълно се очиства от страха и благодарение на смелостта, която му дава пълната му отдаденост пред Аллах, не се страхува от нищо друго освен от Аллах.

Но тук не трябва да забравяме, че смелостта на вярващите е много по-различна от безразсъдната и неразумна смелост на невярващите. Това е чувство, което се поражда от пълната вяра в съдбата, от чувството на самоувереност породено от смирението пред Аллах. Никога не може да бъде имитирано от невярващите. В Корана има множество примери на тази смелост на вярващите.

Например, когато Пророка Муса (м.н.) и хората с него, останали на тясно между морето и войската на Фараона, тези измежду тях, които имали слаба вяра помислили, че ще бъдат заловени и изпаднали в страх. Докато Пророка Муса (м.н.), казвайки: **„Не! Моят Господ е с мен и Той ще ме напъти!”** (Сура Шуара, 62), изразил своята смиреност и вяра в Аллах. Магьосниците, които били заплашени от Фараона с отсичане на ръцете и краката им само за това, че са повярвали в Господа, са проявили същия кураж. Пророка Ибрахим (м.н.), който бил хвърлен в огъня, също не изпитал никакъв страх. „Вярата и смиреността” на вярващите, за които е разказано в сура Ахзаб на Корана, нараснали, когато се изправили срещу вражеските части. Защото внушението на страх на сатаната върху отдадените на Господа е безрезултатно. Както се съобщава в един от айятите на Аллах, сатаната **„няма власт над онези, които вярват и на своя Господ се уповават”**. (Сура Нахл, 99)

<https://www.harunyahya.info/bg/statii/taktika-na-satanata>